

Grafit, a vakvezető kutya blogja 40. rész [#grafitblog](#)

Kedves Olvasóim!

Hihetetlen, hogy már itt a nyár vége. Rohan az idő, s lassan egy éve lesz, hogy bölcsességeimet osztom meg veletek. Felébredvén ma, úgy gondoltam, hogy a szabadban töltöm a napot, egész pontosan egy kis szaglászás után megpihentetem csontjaimat a medencében. Bele is hevertem iziben. 💧

Már majdnem az álmok birodalmába léptem, amikor kijött a zsémbes gazdám, s már mondta is a magáét, hogy még csak most keltem fel, s már is visszafekszem, s ki fog blogot írni helyettem, talán ő? 😞

Kedves olvasóim én nagyon szeretlek titeket, de azért azzal ti is egyet tudtok érteni ugye, hogy a reggeli séta után jól tud esni egy kis pihenés a medencében nem? Mondtam is a gazdinak, hogy hagyjon már épp most állt össze egy gondolat a fejemben, amit majd megosztok veletek, erre összezavart mindent a perlekedésével. Ő meg azt mondta, hogy ebből semmi sem igaz, megint húzni akartam a lóbőrt, s már a konyhában hallotta a hortyogásomat, s ne akarjam már megetetni vele, hogy éppen magvas gondolatokon törtem a fejem. Azt is felhánytorgatta nekem, hogy borzalom néha velem egy szobában aludni mert úgy tudok hortyogni, hogy képtelenség tőlem normálisan kipihennie magát. 😊

No, ekkor jutott eszembe az, hogy megcsinálom vele a bevált módszeremet, jól megfetrengok a vízben, majd kiugrom, s minden vízcseppet rá fogok rázni. Meg is tettem. Jól csináltam? Biztosan, mert úgy meglepődött, hogy még a szó is benn akadt nála. Nem is mérgelődött velem tovább, hanem sértődötten bevonult a házba, s végül csak annyit mondott, hogy csináljak, amit akarok, ha nem lesz kész a blog a következő hétre majd vállalom a felelősséget a főnökasszonynál. Óh, ezen meg már nekem kellett mosolyognom egyet, vagy ahogy a főnököm mondja „röfögnöm” egyet, nála bármit el tudok érni, sokkal megértőbb velem, mint a gazdám. 😞 Vissza is feküdtem egyből a hús vízbe, de közben eszembe jutott egy történet, ami ugyan nem velünk történt meg, de nagyon vicces szerintem.

Egyszer még évekkel ezelőtt egy vakvezetőkutya társam mesélte el nekem, hogy hogy járt a gazdájával, aki szerintem legalább annyira lehetett konok, önfejű, makacs, mint az enyém. Mentek valahová. A gazdija úgy gondolta, hogy majd ő irányítja négy lábú társamat, hiszen miért is ne, csupán csak nem lát, csak jobban tudja, hogy mi van előtte mint a vezetőkutya nem? A kutya társam elkezdte húzni kicsit jobbra őt, mivel előttük volt valami. A gazda meg úgy gondolta, hogy ugyan már menjenek csak tovább előre. Annyira közel értek már ahhoz a valamihez, hogy az ebtársam lecövekelt jelezve ezzel azt, hogy ha már nem hagyod, hogy kikerüljünk ezt a valamit, én ugyan tovább nem megyek mert baj lesz. Az is lett. 🤔

Nos, azt tudnotok kell, hogy ha veszélyhelyzet áll fenn, akkor mi, de csak is abban az esetben, megtagadhatjuk a gazdánk parancsát, hisz mi látjuk, hogy mi van előttünk igaz? Nos az önfejű ember meg mit csinált? Lökött egyet szerencsétlen segítőjén, aki elveszítve egyensúlyát belezuhant abba a valamibe, ami előttük volt, igen ám, de ahogy ő beleesett, úgy mivel rövid a hámnak a fogója magával rántotta a kedves gazdáját is. Mielőtt még megijednétek, hogy összetörték magukat, megnyugtatók mindenkit, hogy baleset ugyan nem történt, viszont megvolt az aznapi fürdőzés.

Ez ugyan is egy újonnan odaköltöztetett medence volt, amiről nem tudott a kis makacs semmit sem, aki akkor a segítő kutyájával együtt egy barátjukhoz érkeztek látogatóba.

Mi ebből a tanulság? Soha ne vedd félvállról a vakvezető kutyád jelzéseit!

Ezekről majd egy következő részben még mesélek. A vendégségben ezekután mindenki nagyon jól érezte magát, hisz megvolt a medence avató is, téma is volt arra a délutánra.

Ezt azért meséltem el nektek, hogy derüljetek egy jót!

Én meg békében henyélhetek tovább a medencében kihasználva a nyár utolsó perceit.

Tisztelettel:

Majaligeti Grafit

